

Sagen, end de kunde gjøre lige overfor en blot Skitse. Jeg tror derfor, at en indskrænket Konkurrence meget vel lader sig forsvare. Et Andet er, at jeg ganske vist har en Følelse af, at man nu en Gang mener, at dette vilde være et Brud paa den almindelige Lighed, og at man derfor bliver nødt til at gaa ind paa en almindelig Konkurrence, og det kan jeg ogsaa finde mig i. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, Formen for Bedømmelseskomiteen, har jeg den Mening indtil videre, at den af mig foreslaaede er meget brugelig. Den er ganske vist ikke brugt tidt, den er kun brugt ved større Arbejder to Gange nede i Wien, men paa den anden Side i „Grundsætninger for offentlige Konkurrencearbejder“, som den østerrigiske Ingeniør- og Arkitekt-Forening i Wien har udgivet i 1874, er denne Form for Dannelsen af en Jury til Bedømmelse af Konkurrencearbejder optaget med som en af de Maader, man kunde anse for hensigtsmæssig og ønskelig. Naar det ved Behandlingen af det forrige Lovforslag af samme Art blev gjort gjældende, at denne Form kunde ikke bruges, da Fristelsen for vedkommende Kunstnere, som jo selv skulde deltage i Bedømmelsen, vilde være for stor, til at de ikke ad forskjellige Omveie, der neppe kunde betragtes som særlig hæderlige, vilde søge at faae just deres Arbejder antagne, tror jeg ikke, at denne Frygt er berettiget. Naar det fra Først af vides, at den Form for Jury skal bruges, naar det offentlig fra vedkommende Administrations Side udtales, at det er en Pligt for dem, der gaa ind paa Konkurrencen, at stemme efter deres bedste Overbevisning, kan ikke paa dem selv, tillader jeg mig at sige, at de Kunstnere, som vilde benytte saadanne Omveie, saadanne Midler, som bleve fremførte som mulige af et æret Medlem her i Salen ved den tidligere Museumsfags Behandling, vilde handle ganske som den, der bruger falske Kort i Spil, og vel er jeg ikke særlig oplagt til at tro paa Verdens overordentlig store Moralitet, men jeg tror dog, man kan gaa ud fra en vis almindelig Hæderlighedssjælelse hos Folk. Man bør kunne gaa ud fra, at Folk ikke vil begaa Noget, som jeg som sagt ikke kan se vilde være bedre end at spille med falske Kort. Jeg tror ikke, der behøves nogen særlig embedsmandsmæssig Stivhed for i saa Henseende at holde sig indenfor, jeg ser ikke rettere, Hønnørens Lige Fremme Grændser. Den Tiltro har jeg ganske vist til Folk. Og selv om der mellem 6 eller 10 Kunstnere kunde findes en Enkelt, som ikke var en ærlig Mand, tror jeg, at man kunde løbe den Risiko.

Krieger: Jeg tror rigtignok, at den sidste Forhandling om Konkurrenceformen havde egnet sig mere til Drøftelse i et Udvalg med den høitærede Minister. Den høitærede Minister vil erindre, at jeg for nogen Tid siden henvendte mig til ham fra Udvalget med Forespørgsel, om den ærede Minister, naaget der ikke forelaa noget Betænningsudkast, ikke vilde være villig til Drøftelse af de forskjellige Punkter, som havde været omtalte i Udvalget, og da fik jeg det meget naturlige Svar, at den ærede Minister tænkte paa at forelægge et andet Lovforslag, og at altsaa Forhandlingen vilde komme senere, efter at Sagen havde været til Prøvelse her. Jeg skal af denne Grund ikke i Enkeltighederne komme ind paa Sagen; men da den ærede Minister er gaaet forholdsvis udførlig ind paa dette Spørgsmaal, mener jeg ligesom at stykke Thinget at sige et Par Ord. Jeg skal først holde mig til Erfaringens Vidnesbyrd. Den eendommelige Konkurrenceform, som er foreslaaet i det første Udkast, og som ogsaa foreligger i det andet Udkast, er efter Alt, hvad jeg har kunnet erfare, efter de Oplysninger, som den ærede Minister har kunnet give, kun anvendt en eneste Gang ved en offentlig Bygning, om jeg mindes ret i 1848, og dernæst anvendt en Gang noget senere ved et privat Byggeforetagende „Kunstlerhaus“, som allerede ligger noget tilbage i Tiden, men ingenlunde, saavidt Ministeriet har kunnet oplyse, iøvrigt, medens der derimod har fundet mangfoldige andre Konkurrencer Sted, og medens der af de tydske Arkitekter og Ingeniører er vedtaget forskjellige Udtalelser om den hensigtsmæssigste Form med Hensyn til Bedømmelsen af de Arbejder, der saaledes indleveres til Konkurrence. Det er for mig det stærkeste Vidnesbyrd; thi jeg har ganske vist i saadanne Forhold ikke nogen særlig Tillid til min egen private, personlige Mening; men her foreligger der et bestemt offentligt Erfaringsvidnesbyrd, som synes mig at tale meget tydelig. Den Maade, hvorpaa den ærede Minister vilde betegne de Kunstnere, som efter den her foreslaaede Konkurrenceform træffe nogen indbyrdes Afstaa og paa en eller anden Maade lade sig stærkt paavirke af forskjellige mere personlige Motiver, tror jeg gaar noget over Maalet, og det skal jeg slet ikke indlade mig paa. Jeg tror, at efter almindelig naturlig Opfattelse vil den gjensidige Selvbedømmelse ikke let kunne antages at føre til nogetsomhelst praktisk Resultat. Jeg skal saa meget mindre komme ind paa de mange forskjellige Enkeltigheder, her foreligger, som jeg tror, at det ikke